

РЕШЕНИЕ

№ 408

гр. София, 27.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 10-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Венелин Иванов

Членове: Даниела Врачева
Георги Ушев

при участието на секретаря РОСИЦА СТ. ПЕЙЧЕВА

в присъствието на прокурора Д. Г. Г.

като разгледа докладваното от Венелин Иванов Наказателно дело за възобновяване № 20231000601321 по описа за 2023 година

Производството по ВНЧД №1321/23г. е образувано по искане за възобновяване на наказателното производство от защитника на осъдения С. А. Р., адв. К. Д. от САК, по реда на Глава XXXIII от НПК и на основание чл. 420, ал.2, чл. 422, ал. 1, т. 5 НПК. Искане се иска отмяна на Решение № 285/26.04.2023 г. на СГС, с което е потвърдена Присъда от 04.07.2022 г. по НОХД № 1349/2021 по описа на СРС, НО, 94 състав и оправдаване на подзащитния му в рамките на приетите фактически положения. Направено е алтернативно искане на основание чл. 425, ал. 1, т. 1 от НПК за връщане на делото на въззивния съд за ново разглеждане от друг съдебен състав.

В искането за възобновяване на наказателното производство упълномощеният защитник на осъдения Р., адв. Д., излага доводи за допуснато съществено процесуално нарушение по чл. 348, ал. 1, т. 1-3 от НПК в производството пред първата и въззивната инстанция. Твърди се за неправилна оценка на фактите, относно субективната съставомерност на деянието, за което Р. е бил привлечен към наказателна отговорност. Твърди се за непълно и непоследователно, а в резултат превратно тълкуване на доказателствата и игнориране на такива, които са от съществено значение за формирането на изводите от съдилищата за съставомерните признаци на деянието, за което е била ангажирана наказателна отговорност на осъдения Р.. Според защитата, съдилищата са приложили неправилно закона, доколкото са изключили приложението на чл.9 НК. Защитата претендира за правилна и пълна оценка на фактите за липса на обществената опасност на деянието описано в обвинението, доколкото извършеното от него е изцяло формално и от процесуална и правна страна действията по защита не са могли да породят правни последици, доколкото пълномощното не било подписано от осъдения Р. съобразно изискванията на чл.93 ал.2 НПК, поради което при осъществяване на инкриминираната професионална дейност, не е притежавал редовно възложена му процесуално представителна власт за защита и съдействие при извършване на съответните процесуално

следствени действия с лицето, спрямо което е предявено постановление за привличане в качеството на обвиняем и провеждане на разпит в такова качество. На второ място те са процесуално нищожни и поради обстоятелството, че не е осигурен втори защитник, който практикува професията в Р.България, съгласно разпоредбата на чл.12 от ЗА. Акцентиращ се на обстоятелството, че по делото не са установени никакви данни подзащитния му друг път, различен от 25.04.2020г. да е осъществявал процесуално представителство или друга дейност, свързана с адвокатската професия, а извършеното е било по настояване на лицето, поради липса на възможност да се яви друг упълномощен защитник, в условията на пандемията от Ковид. Защитата настоява, че съдебните инстанции по никакъв начин не се оценили, че за да е професионална, в случая дейност на „адвокат“, като защитник на лице спрямо което се предявява обвинение и се осъществява разпит в качеството му на обвиняем, съответната професионална конкретната дейност следва да удостоверява и създава годни процесуални факти. В този смисъл, макар и да е осъществил фактически действия по защита, релевантни на професионалните на професията „адвокат“, поради тяхната процесуално правно нищожност, при фактическото им извършване не е настъпила дори формална обществена опасност от твърдяното за съзнателно осъществено поведение, за което е била ангажирана наказателната му отговорност. Защитата изразява претенции, че в конкретния случай не са били изложени убедителни доводи за отказ приложението на чл. 9, ал. 2 НК.

В съдебно заседание представителят на А. П. оспорва искането и моли да не бъде уважаването му по изложените пред съда доводи.

В пледоариите пред въззивната инстанция защитникът на осъдения Р., настоява за уважаване на искането за възобновяване на наказателното производство и отмяна на Решение № 285/26.04.2023 г. на СГС, с което е потвърдена Присъда от 04.07.2022 г. по НОХД № 1349/2021 по описа на СРС, НО, 94 състав и оправдаване на подзащитния му в рамките на приетите фактически положения или приложението на чл.9 ал.2 НК. Направено е алтернативно искане на основание чл. 425, ал. 1, т. 1 от НПК за връщане на делото на въззивния съд за ново разглеждане от друг съдебен състав. Защитата, в подкрепа на направените искания сочи конкретни доказателствени източници, с които претендира за доказателствено подкрепена защитната позиция, че подзащитния му не е осъществил инкриминираните действия, доколкото е бил редовно действащ адвокат вписан в адвокатска колегия на Република Кипър, че е осъществил единствено фактически действия, които са процесуално нищожни и не могат да породят предвидените в закона правни последици, доколкото упълномощаването от обвиненото лице не е подписано от Р., според изискванията на чл.93 ал.3 НПК, а фактическото му участие, е било допуснато от водещия държавен орган по разследването самостоятелно, в нарушение на чл.12 от ЗА, за което на осъдения Р., не могат да му бъде вменена никаква отговорност и задължения. Алтернативно се претендира за приложението на чл.9 НК, доколкото не е налична обществената опасност на деянието за което е била ангажирана наказателната му отговорност.

Софийски апелативен съд, след като прецени посоченото в искането на Главния прокурор и доводите на страните, като се запозна с материалите по делото намира за установено следното:

По допустимостта.

Искането за възобновяване по реда на чл. 420, ал. 2, вр. чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК е депозирано от защитник на лице с правен интерес – осъденият по настоящото наказателно производство С. А. Р.. Заявено е в законоустановения срок по чл. 421, ал. 3 от НПК срещу влязъл в сила съдебен акт на СРС, потвърден с решение на СГС, който не е бил проверяван по касационен ред, с твърдения за допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон, поради което съдържа правните и фактически доводи от категорията на визираните в чл. 419 от НПК и чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК.

Предвид посоченото и доколкото съдържа правни и фактически доводи от категорията на визираните в чл. 419 от НПК и чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК, са налице процесуалните предпоставки за проверка по реда на глава XXXIII от НПК правилността на влязлата в сила Присъда от 04.07.2022 г. по НОХД № 1349/2021 г. по описа на СРС,

потвърдена с Решение № 285/26.04.2023г. на СГС, постановено по ВНОХД № 20221100605223/2023г. по описа на СГС, НО, 9 въззивен състав.

Разгледано по същество искането е основателно.

С присъда от 04.07.2022 г., подсъдимият С. А. Р. е бил признат за виновен в това, че на 25.04.2020 г. в гр. София, ул. „Марин Дринов“ № 4, в сградата на 05 РУ-СДВР, кабинет 209, упражнил адвокатска професия по смисъла на чл. 24 от Закона за адвокатурата, изразяваща се в явяването му като упълномощен защитник, вписан в Регистър на адвокатите на Република Кипър, на обвиняемия А. Х. С. по досъдебно производство №2293МК-765/2020 г. по описа на 05 РУ – СДВР, пр. пр. 12310/2020 г. по описа на СРП за извършване на съответните процесуално-следствени действия с обвиняемия (предявяване на постановление за привличане на обвиняемия С. и разпит на обвиняемия С.), без да има съответна правоспособност по чл. 3 от Закона за адвокатурата – престъпление по чл. 324, ал. 1 от НК, поради което и на основание чл. 54 от НК му е наложил наказание „глоба“ в размер на 300 /триста/ лева. На основание чл. 112, ал. 4 от НПК вещественото доказателство по делото – 1 бр. адвокатска карта на името на С. А. Р., ЕГН:*****, с № ***** е иззета и запечатана в полиетиленов плик на л. 24 от материалите от ДП, за която е постановено да бъде предадена на Софийска адвокатска колегия. На основание чл. 189, ал. 3 от НПК С. Р. е осъден да заплати направените съдебни разноски в размер на 777,00лв. по сметка на бюджета на съдебната власт.

С атакуваното въззивно решение № 285/26.04.2023 г., постановено по ВНОХД № 5223/2022 г. по описа на СГС, е била потвърдена изцяло присъдата на СРС. Въззивният състав при СГС е приел, че първоинстанционната присъда е постановена при изяснена фактическа обстановка, която се подкрепя от събраните по делото гласни и писмени доказателствени средства и способи за приобщаването им. Пред въззивната съдебна инстанция са били допуснати и приети писмени доказателства - извлечение от Закон за адвокатурата в Република Кипър, от разпоредбите на който се установява, че с оглед пандемията от Ковид, законният срок за заплащането на адвокатската такса и застраховки /която се заплащала до м.март/ е можело да бъде заплатена до края на м.септември. Лиценза за съответната година се удостоверявал с издаването на нова адвокатска карти, за съответната година, а при липса на такава, която е актуално издадена за съответната година не било възможно упражняване на адвокатска професия като европейски адвокат, на територията на Република Кипър. Въззивният състав е възприел изцяло изводите на първата инстанция, които преценил като задълбочени и съответни на правилата на формалната логика и доказателствените факти, поради което се произнесъл, че всички фактически и правни изводи въз основа на събраните доказателства са правилни, а наложеното наказание е наложено справедливо по вид и тежест.

Пределите на настоящата проверка, при извънредното производство по глава тридесет и трета от нпк, ангажира правомощията на настоящия състав, да прецени законосъобразността и правилността на съдебния акт, при установените фактически положения, без възможност за изменение на изложената в него фактическа обстановка и ревизия на изводите за достоверност на доказателствените източници, фактическата необоснованост и непълнотата на доказателствата не представляват самостоятелни касационни основания за проверка на атакувания съдебен акт. вътрешното убеждение е суверенно и неотменимо поради което не могат да бъдат отново разглеждани по същество фактите по делото, да се установяват нови фактически положения, различни от приетите и да се извърши нов доказателствен анализ.

Единствената възможност по този ред да бъде оспорено вътрешното убеждение на съда, изразено в окончателната присъда, относно достоверността на доказателствените материали и установените факти, може да се осъществи, ако и доколкото бъде констатирано за нарушени процесуалните норми, регулиращи формирането на съдийското убеждение, при установяването на обстоятелствата, относими към предмета на доказване.

Настоящият състав установи, че са били допуснати съществени процесуални нарушения, поради неправилно формиране изводи на основата на събраните доказателства, които да са довели до неправилно приложение на материалния закон

На първо място, за пълнота и поради отправени възражения на защитата за несъставомерност на деянието, настоящият състав е длъжен да вземе отношение по защитните възражения от адв.-Д., за редовност на лиценз за европейски адвокат в Република Кипър на осъдения Р. към инкриминираната дата -25.04.2020г. т.е. за наличието на формално признато професионално право да упражнява адвокатска професия в Р.Кипър, респективно дали упражняването на това право в Р.България е довело до несъставомерност на деянието, за което е бил признат за виновен с проверяваните съдебни актове.

Настоящият състав споделя изцяло изводите на двете съдебни инстанции, че С. Р., след 18.01.2018г., вкл. към инкриминираната дата - 25.04.2020г., осъденият Р. не е можел да упражнява адвокатска професия на територията на Република България въз основа на членството си като адвокат от ЕС в АК-Лимасол, Република Кипър, независимо от обстоятелството, дали е имал подновен лиценз за 2020г. като европейски адвокат в Република Кипър.

Лиценз, независим дали е бил подновен за 2020г., издаван от Адвокатската колегия в гр.Лимасол Кипър, не може да предостави правото за упражняване на адвокатска професия в държавата на произход, ако е лишен от това право в нея. Видно от разпита на свидетеля С. Г. С. осъществен чрез изпълнена европейска заповед за разследване, на 10.02.2022г. (л.199-л.200 от съдебното дело пред СРС) се установява ясно и безспорно, че валидността на лиценз за упражняване правата на адвокат е бил изтекъл на 31.12.2019г. и не е бил подновяван. Според свидетеля, вписването като адвокат не се заличавало автоматично след изтичането на съответния годишен лиценз, с оглед възможностите за неговото подновяване в предвидените от закона срокове, до края на м.март на съответната календарна година

В допълнителния разпит на 17.02.2022г. свидетеля предоставя за целите на разпита заверени копия на издадените за 2017г. (за времето от 24.11.2017г. до края на годината – л.209), Декларация за съгласие за обработване на лични данни, - л.215, декларация за верността на данните, въз основа на които иска издаването на лиценз и съгласие за незабавно уведомяване при наличие на пречки за упражняване на адвокатска професия – л.217. На л.219 е приложен заверен превод на годишен адвокатски лиценз за времето от 26.02.2018г. до 31.12.2018г., както и с Декларация / Удостоверение на адвоката, по чл.6А/3 на закона за адвокатурата на Р.Кипър от 16.01.2018г. (л.221-л.222) в няколко точки, включваща уверение, че е практикуващ адвокат от Р.България, че е вписан като европейски адвокат в регистъра на адвокатите в Р.Кипър, че основната му професия е адвокат и практикува същата, че няма причини за несъвместимост на практикуването и. На л.225 е приложен преведен на български език, заверен препис на годишен адвокатски лиценз, за времето от 24.01.2019г. до 31.12.2019г., придружен с Декларация / Удостоверение на адвоката, по чл.6А/3 на закона за адвокатурата на Р.Кипър от 10.01.2019г., че е практикуващ адвокат от Р.България, че е вписан като европейски адвокат в регистъра на адвокатите в Р.Кипър, че основната му професия е адвокат и практикува същата, че няма причини за несъвместимост на практикуването и.

Видно от приобщените гласни и писмени доказателства, а и от Приложимата правна уредба включва транспонираните разпоредби на Директива 98/5/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 февруари 1998 година относно улесняване на поС.ното упражняване на адвокатската професия в държава-членка, различна от държавата, в която е придобита квалификацията, по безспорен начин се установява, че за издаването на съответния лиценз е нужно не само заплащането на съответните такси и застраховки, но и лично подписване и представяне на Декларация / Удостоверение на адвоката, по чл.6А/3 на закона за адвокатурата на Р.Кипър, въз основа на което се издава индивидуален акт /лиценз/ и нова адвокатска карта за съответната календарна година, считано от датата на документално удостоверяване изпълнението на посочените изисквания, в цялост, за издаването на лиценз за упражняване на професията в Р. Кипър. Издадения лиценз се удостоверява с нарочен акт и няма конститутивни качества, да породи за първи път професионалните възможности за упражняване на професията „адвокат“. Издаването на лиценз, при наличието на доказателства, че в страната по произход безпрепятствено се упражнява тази професия има регистрационен и разрешителен характер за допускане упражняването и, на територията на приемащата страна членка на ЕС

Според Директивата, всяко лице, което е гражданин на държава-членка и има

правоспособност да упражнява придобита професионална дейност, като "адвокат", в съответната държава по произход, като поиска да упражнява адвокатската професия в друга държава-членка; "приемаща държава-членка" е държавата-членка, в която адвокатът практикува съобразно постановленията на тази директива; Същевременно всеки който претендира за такава регистрация и разрешение, следва да практикува адвокатска професия в „приемащата държава – членка“, както и да удостовери, че адвокатът е придобил правото да носи едно от посочените в буква "а" професионални звания, в случая „адвокат“, в "държава - членка по произход", в която адвокатът практикува, съобразно постановленията на тази директива, преди да упражнява адвокатската професия в друга държава-членка; В чл.11 ал.2 Закон за адвокатурата - адвокатът от Европейския съюз упражнява адвокатска професия на територията на Република България под професионалното си звание в държавата, в която е придобил адвокатска правоспособност.

На принципите на взаимното доверие към страната по произход, професията на адвокат се установява и удостоверява за първи път в страната по произход, а декларирането за наличието и пред страната приемник, както и на липсата на пречки за безпрепятственото и упражняване установява акцесорност в регистрационния характер на издавания лиценз за правото и допускане упражняване на професията на адвокат на територията на друга държава член на ЕС, която не предоставя възможност за първично придобиването на такава професия, за да бъде упражнявана като „европейски адвокат“ в съответната държава от ЕС, след вярното деклариране на описаните по горе обстоятелства и заплащането на съответните такси и професионални застраховки. В този смисъл вписването на лицето като адвокат от ЕС в АК-Лимасол, Република Кипър, която се явява приемаща държава-членка го оправомощава да осъществява професия като адвокат от ЕС само на територията на приемащата държава-членка-Република Кипър, но не и на територията на Република България в качеството на адвокат от ЕС.

В Закона за адвокатурата са налице и допълнителни нормативни изисквания към упражняване на професията „адвокат“ по националното ни законодателство, ако се претендира защита от „европейски адвокат“ по см. на чл. 19б. ал.1 ЗА „... При временно упражняване на адвокатската професия на територията на Република България преди извършване на първото действие адвокатът от Европейския съюз е длъжен да уведоми писмено съответния адвокатски съвет...“. За процесуалната изрядност на защитата в наказателното производство предоставена от европейски адвокат съществува и допълнително изискване в чл.12 ЗА „...Когато по българското законодателство процесуално представителство се осъществява задължително от адвокат, адвокатът от Европейския съюз може да предприема действия по процесуално представителство само съвместно с адвокат, вписан в регистрите на адвокатска колегия в Република България...“

В този смисъл не може да бъде споделен защитния довод на адв.Д., че към инкриминираната дата осъденият Р. е имал правото да упражнява професията „европейски адвокат“ на територията на Р.България, която в случая е и държавата по произход, за периода на отстраняването му от адвокатската колегия, считано от 18.01.2018г., въпреки че е бил лишен от правото да практикува адвокатска професия и е бил отписан от регистъра на Софийска адвокатска колегия.

С отказа да приложи чл. 9, ал. 2 от НК, настоящият състав намери, че въззивният съд неправилно е приложил материалния закон. Това е сторил, поради приоритетно възприемане на данните за личността на дееца и пренебрегване на съществени доказателствени данни за степента на обществена опасност на деянието. В този смисъл в мотивите е заявено, че „...за преценка обекта на посегателство, степента на засягането му, следва да бъдат изследвани характеристиките на конкретното деяние, данните за личността на дееца, отразяващи се на обществената му опасност, последиците от деянието...“, като същевременно, в оценката си, за отхвърляне приложението на чл.9 НК, за естеството и степента на обществена опасност на деянието, въззивният състав е анализирал подробно и отдал приоритет на данните за личността на подсъдимия като спомагателен критерий за преценка обществената опасност на деянието и в резултат е приел, че „...подсъдимият е бил осъждан за намиращи се в условията на съвкупност по смисъла на чл. 25, ал. 1, вр. чл. 23, ал. 1 НК престъпления-такова по чл. 143, ал. 3, вр., ал. 1, вр. чл. 18, ал. 1 НК, насочено спрямо съдия от ВАС по повод изпълнение на службата му и по чл. 143, ал. 1 НК насочено

спрямо свидетел по досъдебно производство, като деянието по настоящото производство се явява обективизирано в изпитателен срок. ...“

Според съда подбудите, на които акцентира подсъдимия - да окаже помощ на свой близък предвид и пандемичната обстановка не дефинирали деянието като малозначително по начин, че да се изключи обществената опасност, или като такова, чиято обществената опасност е явно незначителна. Приел е, че от гледна точка на обекта и степента на засягане, че правомерното упражняване на адвокатската професия е гарант за правната сигурност и за нормалното функциониране на правовата държава, че в конкретния случай с деянието е засегнато законосъобразното развитие на наказателното производство, тъй като ненадлежно участие на защитник при изрично желание на обвиняемия за това налага повторно извършване на действията по разследване

На първо място, характеристиката на материалния състав с посочените от законодателя съставомерните признаци на състава и липсата на изискване за настъпил обществено опасен резултат, не изключва дефинитивно преценката на съда за приложението на чл.9 НК при постановяване на крайния съдебен акт, с оглед изискуемия от закона подход в процеса на осмисляне обществената опасност на деянието по смисъла на изискванията на чл.301 ал.1 т.2 НПК

В случая и двете съдебни инстанции неправилно са обсъдили и отчели в тежест на доводите за неприлагане разпоредбата на чл.9 НК личността на дееца и са пренебрегнали редица обективни последици от инкриминираните действия, а именно: решаващото процесуално значение на действията на органа по разследването, липсата на процесуална стойност на приетото от него пълномощно, липсата на адвокат с практика в Р. България по чл.12 ЗА, както изискуемата проверка за обстоятелствата по чл. 19б. ал.1 ЗА, които са довели до изначална процесуална негодност на извършеното. За да е налице в пълен обем, неправомерно осъществена от обективна страна професионална дейност, която е извършена без правомощия, следва да бъде съобразено както фактически извършеното, така и за наличието на нейните правни и действителни юридически последици. Въззивният съд неправилно е приел, че именно действията на осъдения Р. са довели до необходимостта от повтаряне на процесуално следствените действия, но не е отдал нужното внимание на липсата на годно пълномощно, което дори формално да ангажира процесуалната годност на тази представителност.

На първо място осъденият Р. ясно е заявил в първоначалния контакт с разследващия полицай, комуто е било възложено провеждане на наказателно производство, че няма правоспособност на адвокат в Р.България, че не упражнява тази професия в България, а в Р.Кипър, поради което е отказал да се подпише под пълномощно за неговото упълномощаване като защитник, от лицето което разследващия полицай е искал да привлече като обвиняем. Въпреки това, включването му в процесуално следствените действия е извършено от водещия наказателното производство в нарушение на нормите както на чл.93 ал.2 НПК, така и на чл.12 и чл. 19б. ал.1 ЗА.

Инкриминираните действия на Р., обективно са довели до привидно фактическото извършване на псевдо процесуални действия, доколкото нито негодното упълномощаване, нито самостоятелното му участие в следствените действия могат да бъдат възприети като професионална дейност без правомощие по смисъла на материалния състав на обвинението, за което му е било повдигнато обвинение. При липса на правната значимост на извършеното, поради извършените псевдо процесуални действия, за които е бил привлечен към наказателна отговорност Р., което е било допуснато от разследващия орган и са били обусловени и в зависимост изцяло от процесуално решаващото поведение, действия и решения на разследващия полицейски орган, обществената опасност на извършеното от него, разкрива явно незначителната обществена опасност на деянието за което е била ангажирана наказателната му отговорност по чл.324 ал.1 НК, Органа по разследването не е бил обвързан със задължение да допусне именно Р. като да осъществява защитата на лицето, на което ще бъде предявено обвинението, което не е било отчетено при съответния баланс на фактите, както и при оценка за обществената опасност на деянието.

Съдилищата винаги дължат преценка за изключващото престъпния характер обстоятелство, когато установеното деяние поради своята малозначителност не е общественоопасно или неговата обществена опасност е явно незначителна. Налице са

предпоставките на чл. 9, ал. 2 от НК за подобна оценка на извършеното от осъдения Р., тъй като фактическите действия, без правна стойност поради други съществени нарушения, които са се случили извършени под ръководството и контрола на разследващия орган, макар и формално да съдържа признаците на състава на чл.324 ал.1 НК не е престъпно, поради това, че неговата обществена опасност е явно незначителна, поради което той следва да бъде оправдан на това основание.

В конкретния случай, съдилищата е следвало да констатира, че съвкупната преценка на характеристиките на деянието и на дееца обуславят извод за явно незначителна степен на обществена опасност на деянието поради незначителната степен на засягане на защитените обществени отношения. От обстоятелствата, установени по делото и възприети по фактите от двете съдебни инстанции не може да се формира извод за наличие на активен престъпен стереотип формиращ поведението на осъдения Р., напротив участието му в псевдо процесуално качество на защитник, (при нередовно упълномощаване) допуснато в действия по разследването от страна на държавен орган, позволяват и мотивират извод, че деянието, извършено от Р., макар формално да осъществява признаците на състава на престъпление по чл.324, ал. 1 НК, показва явно незначителна степен на обществена опасност. Явно незначителната степен на обществена опасност на конкретното деяние по смисъла на чл. 9, ал. 2 НК изключва престъпния му характер и обосновава признаването му за невиновен и оправдаването му по това обвинение.

В случая, макар и формално деянието да съдържа всички признаци на престъпление по чл. 324, ал. 1 НК, с всички свои характеристики относно време, място и начин на извършване, разкрива явно незначителна обществена опасност. Гореописаните фактически обстоятелства не са били взети в предвид от двете съдебни инстанции, които неправилно са приоритизирали доказателствата за степента на обществената опасност на деянието, с оглед степента на опасност на личността на Р., като част от съвкупната оценка на фактите за степента на обществената опасност на деянието по смисъла на чл.9 НК. Подобен подход е неправилен и в нарушение на чл.9 НК. В тази връзка настоящият състав съобрази установената съдебна практика на ВКС в Решение № 276 от 13.06.2014 г. по н. д. № 908/2014 г., н. к., III н. о. на ВКС, с докладчик съдия П. П.. „... Съдебното минало на едно лице не е абсолютен аргумент при преценката на обществената опасност на едно конкретно деяние. Законодателят изключва престъпността на деянието тогава, когато самото то поради своята малозначителност не е общественоопасно или неговата обществена опасност е явно незначителна. Отправен аргумент за приложимостта на чл. 9, ал. 2 от НК е характеристиката на деянието, а не на дееца. Затова тази разпоредба може да се приложи дори и в случаи, в които деянието с оглед неговата правна квалификация предвид предходни осъждания на дееца представлява "опасен рецидив". В случая характеристиките на личността на В. като осъждано лице не са се отразили по никакъв начин върху естеството и начина на осъществяване на конкретното деяние....“

По този начин във въззивната инстанция е допуснато съществено нарушение на материалния закон, което е основание за възобновяване на производството по чл. 422, ал. 1, т. 5 вр. чл. 348, ал. 1, т. 1 от НК. Допуснатото нарушение може да бъде отстранено в производството по възобновяване на делото, доколкото в правомощията на настоящият състав на САС е възможността да приложи чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК и поради това, че деянието не е престъпление, да оправдае подсъдимия в рамките на приетите фактически положения по влязлата в сила присъда. Налице са, следователно основания за възобновяване на делото, като присъдата, с която осъденият е признат за виновен и му е наложено наказание и потвърдителното въззивно решение следва да бъдат отменени, а Р. следва да бъде оправдан в рамките на фактическите положения по влязлата в сила присъда.

Предвид изложеното и на основание чл.426 НПК вр. чл.425 ал.1 т.2, чл.419 ал.1 и чл.422 ал.1 т.5 вр. чл.348 ал.1 т.1 НПК, Софийски Апелативен съд, Наказателно отделение, 10 състав

РЕШИ:

ВЪЗОБНОВЯВА наказателното производство по Въззивно наказателно дело от общ

характер № 20221100605223 по описа на IX въззивен наказателен състав при СГС за 2022 година

ОТМЕНЯ въззивно решение № 285/26.04.2023 г. на СГС, постановено по делото, с което е потвърдена първоинстанционната присъда от 04.07.2022 г. по НОХД № 1349/2021 по описа на СРС, НО, 94 състав, като вместо това:

ОПРАВДАВА подс. С. А. Р. с ЕГН *****, като го признава за невиновен по повдигнатото престъпление, в това да е извършил престъпление по чл.324 ал.1 НК.

Решението не подлежи на обжалване или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____